

Keipenes Vēstnesis

Keipenes pagasta mēnešraksts Nr.286/7 2016. gada 29.jūlijs
Iznāk reizi mēnesī no 1991. gada 14. augusta. Bezmaksas izdevums.

Šajā numurā:

- *Intervija ar Inesi Daugavieti*
- *Keipenes seniori ceļo pa Latviju*
- *Keipeniete Olga Jakušonoka par ciemošanos dzimtajā pusē Altaja novadā Krievijā*
- *Par rakšanas darbiem pie Keipenes pamatskolas un bijušās Keipenes dzelzceļa stacijas*
- *Apsveikumi, līdzjutības, sludinājumi, kultūras ziņas*

Sapņot taču drīkst

Atgriezies no atvaļinājuma, saņēmu čaklā rakstītāja Pētera Tropiņa rakstu darbu uz trim lapām ar ierosinājumiem, par ko rakstīt „Keipenes Vēstnesī”. Viena no Pētera ieteiktajām tēmām – intervija ar mehanizatoriem. Mehanizatori rosījušies „Sarkaņu” laukā tad, kad Pēteris kādu dienu ar riteni braucis no Madlienas. Pēteris nodomājis: „Kas tie par mehanizatoriem? Vai saimnieku dēli strādā pienākuma dēļ? Vai kaut kādi vergi? Vai strādā dēļ lielās naudas?”

Tā kā atrast man nezināmus mehanizatorus, lai viņus intervētu, ir diezgan nereāli un „Sarkaņu” laukā redzēju stāigājam vien stārķus, bet tie uz interviju nebija pierunājami – pacēlās spārnos un prom bija, - es savus spārnus tikai noplivināju, bet tie mani lidojumam nepacēla, - tad atliek vien intervēt otru Pētera ieteikto personu un personību Inesi Daugavieti. Pēteris augstu vērtē Ineses profesionālās un cilvēcīgās īpašības un uzskata, ka Inese, pārstāvot Keipenes pagastu dažādos pasākumos, ir pagasta vizītkarte. „Esmu lepns, ka tik харismātiska persona pārstāv pagastu. Par to ir jāraksta, Inese ir jāatēno,” - tā Pēteris.

Latviešu sakāmvārds vēsta: „Tautas balss – dieva balss.” Tad nu, ņemot vērā šo atziņu, nopietni nenopietna intervija ar **Inesi Daugavieti**.

Pirmais, ko gribu pavaicāt, kāpēc tu, diplomēta bērnudārza audzinātāja, izvēlējies strādāt pavisam citā, ar iegūto profesiju nesaistītā jomā?

- Skolā jau mazajās klasītēs viens no sacerējuma tematiem bija – kas es būšu, kad izaugšu liels. Pirmais, par ko es savos sacerējumos rakstīju, bija pirmsskolas skolotājas amats, tajā laikā bērnudārza audzinātāja. Šo izvēli savos domrakstos vajadzēja arī pamatot. Smieklīgi, bet es rakstīju, ka gribu kļūt par bērnudārza audzinātāju tāpēc, ka bērnudārzā ir tāfele. Laikam man kā bērnam ļoti bija patīcis, ka mana bērnudārza audzinātāja Ausma Bārbele skaisti zīmēja uz tāfeles.

Vēlāk, kad augu, biju no tiem bērniem, kuri visur bija gatavi piedalīties, palīdzēt pušķot telpas dažādiem svētkiem, lasīt plāvā puķes. Kad mana mamma Ausma Harbacēviča strādāja Keipenes klubā, es viņai palīdzēju. Un viņa bija tā, kura teica, ka man vajadzētu mācīties un strādāt kultūras jomā, protams, par to tad arī aizdomājos. Bet dzīvē viss sagriezās citādi - drīz paliku bez mammas un vajadzēja domāt, kur mācīties, lai būtu lielāka stipendija. Tad atgriezos pie savām bērniības domām par bērnudārza audzinātāju. P/s ”Keipene” deva man norīkojumu mācībām, jo Keipenē bija bērnudārzs ar 6 grupiņām un vajadzēja jaunos speciālistus. Pabeidzu skolu, atgriezos pagastā un pusgadu nostrādāju pirmsskolas iestādē „Saulīte”.

Nekas dzīvē nenotiek tāpat vien. Strādāju bērnudarzā, un vasaras brīvlaikā tur kādu no darbiniecēm aizvietoja Lauma Bāliņa. Strādājot kopā, tiek izrunātas dažādas lietas, arī par saviem sapņiem un iecerēm dzīvē. Tā nu Laumai pastāstīju, ka mani interesētu darbs klubā. Laumas mamma Grieta Bāliņa strādāja ciema padomē, un šīs iestādes štatu sarakstā no 1990. gada 2. janvāra tika izveidota jauna štata vieta – kultūras darba metodīķis. Es pieteicos uz šo amatu un tiku pieņemta darbā. Darba vieta man bija klubā, faktiski darīju to pašu darbu, ko tagad kā tautas nama vadītāja. Vēlāk, kad paju sabiedrība ”Keipene” tika likvidēta un kluba ēku no paju sabiedrības īpašumā pārņēma pagasta padome, turpināju darbu kā tautas nama vadītāja.

Pa šiem darba gadiem esmu sevi pilnveidojusi dažādosursos un semināros, bet pirmsskolas pedagoga izglītība un iemaņas darbā ar bērniem ir tikai palīdzējušas un papildinājušas manas darba prasmes kultūras jomā, jo tā arī ir saskarsme ar dažādiem cilvēkiem, personībām. Abos darbos jābūt radošam. Laikam tāpēc tik ilgi esmu nostrādājusi šajā darbā, ka tas ir interesants. Interesants ne tikai tāpēc, ka darbā sastopos ar interesantiem radošiem



Kura blondīne gan nav kaut uz mirkli vēlējusies kļūt par tumšmati un otrādi - tumšmate par blondīni? Inese Preiļu leļļu muzejā.

cilvēkiem - māksliniekiem, dzejniekiem, mūziķiem, dziedātājiem, aktieriem, bet arī tāpēc, ka darbā man pašai jābūt radošai un jāpieņem dažādi izaicinājumi. Ir gandarījums par to, ka pasākums, kuru esi smalki izplānojusi, cilvēkiem patīk. Protams, arī manā darbā ir kļūdas, bet es no tām mācos.-

Vasara ir atvaļinājumu laiks. Visi grib atpūsties un arī apmeklēt dažādus kultūras pasākumus. Kā tu vislabāk atpūties vasaras atvaļinājuma laikā – kas tevi relaksē un palīdz atjaunot spēkus un enerģiju?

- Pēdējos gadus arī vasarā darba apjoms īpaši nesamazinās, ir daži pasākumi, bet pie to veidošanas pietiekami daudz jāpiestrādā. Lai arī šovasar divas nedēļas no mana atvaļinājuma jau pagājušas, tā īsti to vēl neesmu jutusi. Ceru uz augusta brīvo

Turpinājums 2.lpp.

Turpinājums no 1.lpp.

nedēļu un nedēļu septembra sākumā. Ko es daru atvaļinājumā? Izbaudu vienkāršu mājas dzīvi, sakārtoju lietas un vietas ap sevi, aizbraucu līdz ezeram vai jūrai. Esmu vairāk ar ģimeni.-

Tavs dzīvesbiedrs ir dzimis rīdzinieks un droši vien savulaik gribēja palikt dzīvot Rīgā, bet jūs abi dzīvojat Ķeipenē. Kāpēc tu izvēlējies dzīvi klusajā un mierīgajā Ķeipenē, nevis kultūras pilsētā Rīgā?

- Jā, Ivo ir rīdzinieks, bet bērnībā pavadītās vasaras pie vecmāmiņas Jelgavas nomales lauku mājā pie upes arī viņā ir izauklējusi vēlmi dzīvot laukos.

Skolu beidzot, bija piedāvājums palikt darbā bērnudārzā Rīgā, kurā strādāju prakses laikā, tomēr atgriezās Ķeipenē saimniecības dotā norīkojuma dēļ un arī tāpēc, ka man patīk Ķeipenes daba.-

Kultūras darbs – tā ir komunikācija ar daudzziem cilvēkiem. Kas tevi kaitina saskarsmē ar citiem cilvēkiem?

- Varbūt ne kaitina, bet skumdina tieši attieksme pret cita darīto darbu. Ir skumji, ja cilvēks dzīvo Ķeipenē un neapmeklē pasākumus, bet apgalvo, ka pie mums nekas nenotiek. Tas nav pārmetums, jo es saprotu, ka neradām pasākumus un pulciņus visām gaumēm un interesēm. Gribētu lielāku pašu cilvēku iniciatīvu un vēlmi kaut ko darīt. Bet vaina jau nav cilvēkos, vienkārši mēs esam palikuši mazāk, arī dzīves apstākļi nav uzlabojušies.

Kaitina, ka par maz cīnāmies par sava pagasta esamību, par maz esam ieinteresēti tā attīstībā.-

Un, kad viss apnicis, nedienu un darbu gūzma spiež plecus kā smags akmens, tu.....

- Man atkal vajag cilvēkus, manus cilvēkus, kuri mani nepārpratīs, kuri uzklausīs un atbalstīs. Un vēl saskare ar dabu nomierina.-

Un tagad daži jautājumi no skolas laiku jautājumu – atbilžu kladēm.

Skaistākie ziedi uz pasaules...

- Ar laiku esmu sapratusi, ka man nav tāda viena īpaša skaistākā zieda. Visi ziedi ir skaisti. Pat dille zied skaistiem ziediem, un skaists ir ziedošs kartupeļu lauks. Ir daži ziedi, ar kuriem man saistās manas dzīves skaisti notikumi, bet tās jau ir sajūtas un atmiņas, ko izraisa šīs puķes, ne to īpašais skaistums.-

No krāsām tu izvēlies...

- Skatoties kādam mērķim? Ja apgērbam, tad man vairāk patīk vēsīe toņi, jo tie man piestāv. Ja telpu noformējumam, tad krāsu izvēle saistās ar tēmas aktualitāti. Zinu, kuras krāsas neizvēlos – brūnās, pasteltoņus un arī zaļā nav manu

iecienītāko krāsu vidū.-

Grāmata, ko tu esi izlasījusi beidzamajā laikā un kas tevi iedvesmojusi...

- Pēdējā izlasītā grāmata bija, Baiba, tava grāmata. To izlasīju ar lielu interesi, un radās vēlme uzzināt arī citu māju stāstus. Pati ik pa laikam esmu turpinājusi darbu pie sava dzimtas koka veidošanas, tāpēc šāda veida darbi mani saista un interesē.-

Dziesma, ko gribas klausīties vēl un vēl...

- Muzikāliem cilvēkiem, pie kādiem pieskaitu arī sevi, katru dienu līdzī nāk kāda dziesma, pat vairākas dienā - vai nejausi dzirdētas vai kāds dziesmas vārds to atnesis. Tā nupat ar senioru deju kolektīvu bijām Cēsu pilsētas svētkos, un pati nezinu kāpēc, bet man domās skanēja dziesma „Liepas satumst”. Man patīk dažāda mūzika, neesmu viena žanra piekritēja. Jā, ar dziesmām ir tāpat kā ar ziediem - tie atgādina kādu dzīves posmu vai cilvēku, vai vienkārši sajūtas. Reizēm dzirdu dziesmu - tā tik ļoti iepatīkas, ka skandinu pēc kārtas vairākas reizes. Ir dziesmas, kas izskan un neuzrunā, bet pēc kāda laika šo dziesmu dzirdi kā no jauna, un tā mani saista.-

Ēdiens, kas vislabāk garšo tavām garšas kārpīņām...

- Ēdiens, ko nevaru atēsties un kuru ēdot nejutu, cik apēdu, ir kartupeļu pankūkas vai kartupeļu klimpas. -

Dzēriens, ko tu dzer ar baudu...

- Jebkuru dzērienu var dzert ar baudu, ja ir atbilstošs noskaņojums un laiks. Man garšo kafija, bet vai steigā izdzerta rīta kafija ir dzēriens, ko dzer ar baudu? Dzīves baudīšana ir vairāk prātā, nav svarīgi, ko tajā brīdī baudi. Jo skaistā glāzē ieliets ūdens un nesteidzoties izdzerts, vērojot saulrietu, noteikti ir dzēriens ar baudu. -

Lietas, notikumi, mirkļi, kas tev vienmēr rada prieku...

- Un atkal nevaru teikt, ka ir kaut kas viens, par ko priecājos. Priecē skaistums apkārt, priecē atsaucīgi cilvēki, zvans no vecākajiem bērniem ar jautājumu – *Kā tev iet?* - patīk jauki pārsteigumi un Ziemassvētki kopā ar māsas ģimeni un vēl....-

Un noslēgumā – tāds nopietnāks jautājums. Vai tev kā iedzimtajai ķeipenietei ir kāds sapnis, kāda iecere vai klusa cerība, ko tu gribētu redzēt realizējamies vai pati gribētu īstenot Ķeipenē?

Jo viens cilvēks var padarīt daudz. Kaut vai, piemēram, stāsts par Vecpiebalgas ūdensrozēm. Dzejnieks L.Vāczemnieks uzrakstīja skaistu dzejoli, E. Rozenštrauks (vai Alberts Legzdīņš, kas arī uzdodas par šīs dziesmas komponistu) uzrakstīja mūziku šim dzejolim un entuziasts Jānis Sniedze radīja brīnišķīgu ūdensrožu dārzu, ko tagad zina un apbrīno tik daudzi.

- Ķeipene ir fantastiska vieta tūristu piesaistīšanai. Mums jau ir trīs objekti, ko apskatīt - Kinostacija, Šūpoļu parks un mūsu izcilās piparkūkas. Bet mans sapnis ir par atjaunotu *Krustiņu* māju pagasta centrā. Šis ēku komplekss ir ļoti interesants un saistošs, un tajā vajag atrasties ne tikai pastam un frizētavai. Kādreizējā kantora ēkā varētu darboties amatnieki. Kādreizējā veikala Nr.7 ēkā tirgot zemiņu, lauksaimnieku un mājražotāju preces. Pagalma pusē atjaunot skaisto verandu, kur varētu mieloties ar gardām kūciņām. Bet bijušajā ēdnīcā izveidot ātro uzkožu vietu caurbraucējiem. Rūpniecības preču veikala vietā varētu iedzīvoties mūsu piparkūkas - telpas plašākas, tūristiem pieejamākas. Otrā stāvā neliela viesnīciņa. Blakus šīm ēkām skaists parks. Bet uz Ziemassvētkiem ēku pagalmā un centra stāvlaukumā tirdziņš, kurā darbotos daudz rūķu.

Tāpat domāju - Ķeipenes centrā ir arvien lielāka satiksme, te derētu arī neliela degvielas uzpildes stacija. Kurā vietā? Konkrēti nepateikšu, bet, ievērojot visas videi draudzīgās normas, tai centra teritorijā varētu atrast vietu.

Pavisam reāla šķiet doma par dabas un mācību taku izveidošanu Ķeipenes parkā. Mums ir bagātīgi dabas resursi. Vispirms jāsakārto kungu kapus un *Viļņu* mājas vēl neapdzīvotās telpas. Ideju netrūkst. Tomēr, te gan man jāpiebilst, ka bez naudas ir nepieciešama ļoti liela nauda. ☺ Bet - sapņot taču drīkst!

Jautājumus uzdeva **B.Mietule**



Inese 2008.gadā ar mākslinieka Jura Ģērmaņa gleznoto portretu

Ķeipenes seniori krāj skaistus mirklus

Cilvēks jauns (vismaz garā) paliek tik ilgi, kamēr nezaudē interesi par pasauli, cenšas iegūt jaunas zināšanas un pieņemt jaunus ieradumus – vārdu sakot, iet līdzī laikam. Tāpēc var droši apgalvot, ka Ķeipenes seniori, kas 14.jūlijā devās ekskursijā pa Latviju ir jauni, jo „ceļojot mēs apgūstam vairāk, kā jebkādā citā veidā. Dažreiz diena pavadīta svešumā sniedz vairāk nekā desmit gadu dzīves mājās”. (A.Fransas) Ķeipenes senioriem bija pievienojies arī kāds pulciņš Meņģeles un Madlienas senioru, un kopējais ekskursantu skaits bija pāri 40 cilvēkiem.

Ūdensrozes nebeidz ziedēt, nebeidz priecēt

Uz kuriem tad devās ekskursanti? Nekur tālu – tepat uz Vidzemi. Vispirms pie Vecpiebalgas ūdensrozēm, kuru skaistums nevienu neatstāj vienaldzīgu – arī dzejnieku Laimoni Vāczemnieku, kura dzejolis par Vecpiebalgas ūdensrozēm pirmoreiz publicēts 1969.gadā žurnālā „Zvaigzne”.

Agrajā rīta stundā ūdensrozes gan vēl nebija atvērušās, bet jauniem cilvēkiem jau nav nekādu problēmu pēc pāris stundām vēlreiz atgriezties pie skaistajiem ūdensziediem. Tā arī tika izdarīts.

Ūdensrožu stādītājs un kopējs Jānis Sniedze pats jau mūžībā, viņa iesākto turpina meitas. Viena no meitām sagaidīja mūs un pastāstīja daudz interesanta par ūdensrozēm. Dažs labs vietējais ūdensrožu fanu Jānis Sniedzi savulaik esot uzskatījis par dīvaini – vecais vīrs visu vasaru pavadījis savās ūdensrozēs, jebkuros laika apstākļos līdis dīķa ūdenī līdz zodam pēc stādiem, dāvājis citiem ūdensrožu stādus par baltu velti, barojis ar baltmaizi karūsas, kas dīķī bija savairojušās ka biezs, jo vecais vīrs nevienam nav atļāvis tās maksšķerēt. Pie tam šīs karūsas Jānis Sniedze pats esot nopircis pagasta veikalā, kad tur tirdotas dzīvas zivis. Kuras vēl elpojušas, visas salaidis ūdensrožu dīķī. Laikam pateicībā par paglābšanu no izceļšanas uz pannas, karūsas ūdensrožu Jānim „bučojušas” seju un ēdušas no rokas. Viņa sapnis bijis cilvēkiem uzdāvināt tik daudz dēstu, lai Vecpiebalgas ūdensrozes varētu ieaugt un ziedēt it visos Latvijas novados. Varbūt arī kādā Ķeipenes dīķī aug Vecpiebalgas ūdensrozes.

Žēl, ka mūsu pagastā nav neviena tāda savdabja – patiesībā dāsna, bezgalīgi aizrautīga un nesavtīga cilvēka.... Pateicoties viņam, tagad visa Latvija zina par Vecpiebalgas ūdensrozēm, un ūdensrozes kļuvušas par Vecpiebalgas

simbolu.

Lai piebaldzēniem izdodas uzcelt baznīcas torni

Netālu no ūdensrožu dīķiem ir Vecpiebalgas luterāņu baznīca, kurā mūs, ekskursantus, sagaida gide – vairāku grāmatu autore Inguna Bauere. Baznīca 1944.gadā ir sagrauta. Baznīca atjaunota 1997. gadā, bet tagad piebaldzēniem ir sapnis un ne tikai sapnis – arī jau izstrādāti projekti – par baznīcas torņa uzbūvēšanu. Baznīcas iekštelpas ir askētiski modernas un ar savu vienkāršību skaistas – nekas no pārspīlētas greznības un spožuma.

Mēs ar autobusu ceļojam tepat, pa Latviju, brāļi Kaudzītes savulaik ar kājām apceļojuši Eiropu

Brāļu Kaudzīšu memoriālā muzeja „Kalna Kaibēni” atraktīvais gids liek aizdomāties par to, cik daudz cilvēks var savā mūžā izdarīt paliekoša, ja ir talants, gribēšana, aizrautība.

Muzejs dibināts 1929.gadā, un ir vecākais memoriālais muzejs Latvijā. Interesanti, ka šajā muzejā ir saglabājušās abu brāļu oriģinālās lietas – kodes nav saēdušas vecākā brāļa Reiņa piebaldzēnu garo svārku un jaunākā brāļa Matīsa tolaik neierasto īso frenci, varam skatīt arī viena no brāļiem zābakus un citas lietas.



“Kalna Kaibēnos”

Mani no abiem brāļiem vairāk pārsteidza vecākais brālis Reinis, kurš skolā nav gājis nevienu dienu, bet kļuvis par skolotāju un filozofu zemnieku svārkos, kā viņu dēvējis Atis Kronvalds, un kopā ar brāli Matīsu arī par pirmā latviešu romāna „Mērnieku laiki” autoru. Šo romānu dzejnieks V.Plūdonis savulaik nodēvējis par grandiozu ironiju par cilvēku liekulību, varizējību (P.S. *varizejs* novēc. ‘Cilvēks, kas ārēji ievēro visas normas, bet pats tās neatzīst un slepeni pārkāpj’),

mulķību, mantkārību, cietsirdību un tautisku ākstību.

Reinis Kaudzīte daudz ceļojis un, pat Eiropu apceļojams, esot staigājis savos piebaldzēna svārkos, par ko ticis apsmiets. Brāļi no dzimtās Piebalgas uz Eiropu devušies kājām, līdz ņemot vien trīs lietas - spieķi, koferi un cepuri. 1889. gadā viņi apskatījuši Eifeļa torni un pasaules izstādi Parīzē, aizceļojot pat līdz Sicīlijai dienvidos un Somijai ziemeļos.

Ž. Ž. Ruso ietekmē R.Kaudzīte sarakstījis apmēram 900 aforismu. Daži no R.Kaudzītes aforismiem: „Labi paēst, labi apģērbties, kurš to labprāt tā negrib? Bet arīdzan labi strādāt, vai visi labprāt to grib?”; „Apsolīties mīlēt līdz nāvei ir ļoti viegli; gribēt līdz nāvei mīlēt – ļoti grūti; mīlēt līdz nāvei – sametas daudzreiz plāna dūša, ja nāve tālu.”; „Tumšai naktij gaišas zvaigznes.”; „Jo mazāk kāds runā, jo vairāk dzird tā vārdus.”



Fabrikā tapusi krūzīte ar adījuma rakstu un pūces saktu

Piebalgas porcelāna fabrika – tas skan iespaidīgi

Entuziastu radīts ir vēl viens tūrisma objekts Vecpiebalgas novadā – Piebalgas porcelāna fabrika, kas atrodas Inešu pagastā. Porcelāna fabrika atrodas rekonstruētā bijušā pienotavas ēkā, un tās īpašnieki ir Zane un Jānis Roņi – abi mākslinieki pēc izglītības un aicinājuma, 2007. gadā uz Inešu pagastu pārcēlušies no Rīgas.

Fabrikā top neparasti burzīti trauki, „adītas” krūzītes un vāzes. Jāatzīst, ka šie darinājumi nav lēti – vismaz mūsu makiem. Ieraugām fabrikā darinātas krūzītes ar mūsu pagasta simbolu – ar pūces saktu – un nopriecājamies par tām. Šāda krūzīte atkarībā no izmēra maksāja no 9 euro līdz 11 euro.

Piebalgas porcelāna fabrikas veikalā var nopirkt arī pazīstamu mākslinieku, visvairāk Aivara Vilipsona, apgleznotus

Turpinājums 4.lpp.

Turpinājums no 3.lpp.

šķīvjus un krūzītes. Paši šķīvjū un krūzītes, ko apglezno pazīstami mākslinieki, gan nav darināti Piebalgas porcelāna fabrikā – tos iepērk ārzemēs.

Izmēģinām roku porcelāna darbiņa tapšanā – ģipša formā lejam porcelāna masu - mūsu darbošanās rezultātā top daudz mazu kaķēnu.

Uzzinām, ka porcelāns ir dārgs, smalks un izturīgs materiāls, fabrikas vajadzībām sniegbalto angļu kaula porcelānu ievēd no Anglijas.

Prieks par tādiem uzņēmīgiem cilvēkiem un par to, ko viņi paguvuši nepilnos desmit gados paveikt. Vairāk būtu tādu uzņēmīgu cilvēku laukos!

Kandžas laboratorijas laborants Mārcis cienā ar kandžu

Pēc pusdienu pauzes Jumurdas muižas teritorijā nonākam beidzamajā mūsu ceļojuma objektā – Sausnējas pagasta „Tiltiņu” mājās. No pašas mājas gan vairs palicis tikai grausts. Mājas ceļgalā mūs sagaida „Tiltiņu” īpašuma saimnieks Mārcis Feldbergs ar savu dzīvesbiedrēni Ilzi. Mārcis Feldbergs, ko mēs pazīstam kā dziedātājas Lindas Leen brāli un kurš Rīgā savulaik bijis pieprasīts frizieris, pirms vairākiem gadiem izlēmis ar savu ģimeni pārcelties uz Ērgļiem – uz sievas dzimto pusi, kā arī iegādājies Sausnējas pagastā īpašumu un uzsācis savu biznesu, saistītu ar tūrisma.

Un tā nu esam ieradušies apmeklēt Mārča Feldberga kandžas laboratoriju, kura ierīkota interesantas ģeokupola formas mājā, kas man atgādināja jurtu. Kamēr daļa ekskursantu degustēja kandžu, otra daļa mielojās ar Mārča sievas vārīto gardo Braku biežputru un iemalkoja



Kandžas laboratorija no ārpuses (pie durvīm stāv mūsu Daina) un no iekšpuses (pie laboratorijas galda stāv laborants Mārcis Feldbergs)

kafiju. Šādu biežputru savulaik vārījuši „Brakos” un tā ļoti garšojusi rakstniekam Rūdolfam Blaumanim. Recepte vienkārša: grūbas, šķeltie zirņi, kartupeļi un mērce no šķiņķa, sīpoliem un saldā krējuma.

Kandžu savā laboratorijā laborants Mārcis gatavo no visa kā un degustēšanai pasniedz laboratorijas mēģenēs. Mēs degustējam ābolu, ķirbju, rabarberu, pīlādžu, piparmētru kandžas. Jāsaka godīgi – kaut ko tik negaršīgu kā šīs kandžas nebiju garšojusi.... Varbūt citiem ekskursantiem tā nešķīta, jo katram jau ir sava garšas izjūta.

Ja par nobaudīto kandžu domas dalās, tad par kandžas laboratorijas saimniekiem gan, domājams, visi bijām vienās domās – viesmīlīgi, jauki, uzņēmīgi, atraktīvi, idejām bagāti un interesanti cilvēki, kas ar savu darbu skaisti sakopuši vienu aizlaistu mūsu Latvijas stūrīti. Mūsu simpātīgja

izrādījās abpusējas – Mārcis Feldbergs savā facebook lapā pēc mūsu viesošanās bija ielicis mūsu grupas fotogrāfiju ar vārdiem: „Paldies Ķeipenes grupai!”

Par mirdzošām acīm

Sirsnīgi atvadījušies no jaukā „Tiltiņu” pāra, dodamies mājās. Atceros aforismu: „Un, iespējams, pēc dienas, ko pavadīsi ceļā, tavas pēdas būs netīras, tavi mati izspūruši, bet tavas acis... tās mirdzēs!” Mirdzēja acis, mirdzēja!

Paldies Dainai Zēmelei par ieguldīto laiku un darbu, organizējot ekskursiju un ekskursijas laikā visus kopā ganot!

Vēl vasara nav galā, un arī rudens ir piemērots laiks ceļošanai. Auniet kājas, kravājiet somas, smērējiet maizītes un dodieties īsākā vai garākā ceļojumā! Krājiet mirkļus, nevis lietas!

B.Mietule (arī es biju uzaicināta un piedalījos ekskursijā)

Ķeipenes pensionāru biedrība „Avotkreses” 2016. gada augustā

2.augustā plkst.17.30 - bezmaksas nūjošanas nodarbība, ko vadīs sertificēta instruktore Judīte.

17.augustā plkst.11.00 - valdes sēde

25.augustā plkst.8.00 - ekskursija uz Līgatni. **Pieteikšanās ekskursijai līdz 20.augustam, m.t.28394558.**

SLUDINĀJUMI

Pārdodu lauksaimniecībā izmantojamo zemi 15 ha pie Ķeipenes – Zaubes robežas. Zeme atrodas Zaubes pagasta teritorijā. Zvanīt – tālr.28817623.

Pārdodu medu. Vilnis, tālr.Nr.26425498

”Elegantas brilles” īpašais piedāvājums - bezmaksas redzes pārbaude ar iespēju iegādāties optiskās brilles un saulesbrilles **2016. gada 18. augustā plkst 14.00** Ķeipenes pensionāru biedrība „Avotkreses” telpās „Akācijas”- 1, Ķeipenē, Ķeipenes pagastā, Ogres novadā

Redzes pārbaudē ietilpst:

- ✓ *Acs funkciju izmeklēšana – abu acu kopredzes noteikšana, vadošās acs noteikšana, redzes funkciju pārbaude tuvumā.*
- ✓ *Redzes asuma noteikšana .*
- ✓ *Acs struktūru novērtēšana, lai laikus varētu pamanīt dažādu acs saslimšanu pirmssākumus.*
- ✓ *Esošo briļļu stipruma noteikšana.*
- ✓ *Izbraukumā līdz ir 150 - 200 briļļu ietvaru un saulesbriļļu.*
- ✓ *Piedāvājam arī bezmaksas ietvaru kolekciju, pasūtīt brilles!*
- ✓ *Brilles pēc pasūtījuma*
- ✓ **Acu spiediena mērījums ar bezkontakta tonometru – 5.00 euro**

(Glaukomas savlaicīgai atklāšanai klientiem pēc 40 gadu vecuma acu spiedienu rekomendējam mērīt vismaz reizi gadā).

Savlaicīgi pierakstīties pa tālruni 20411444 darba dienās no 9.00 līdz 17.00



Ciemos uz bērnības un jaunības zemi

Citi uz tuvākām un tālākām zemēm dodas, lai tās pirmoreiz ieraudzītu un iepazītu, citi vasaras ceļojuma laikā atgriežas savā bērnības un jaunības vietā. Tā ķeipeniete Olga Jakušonoka vasaras atvaļinājumu izmantoja, lai kopā ar meitu Kristīni paciemtos savā dzimtajā pusē Krievijā. Olga ir dzimusi Altaja novada Soloņešenskas rajona Matvejevkas ciemā. *Pirmais - pastāsti lūdzu, kā tu, sibīriete, no tālā Matvejevkas ciema nokļuvi Latvijā?*

- Vispirms – uz Latviju es atceļoju no Topoļņojes ciema Altaja novadā. Matvejevkas ciemā es piedzimu un nodzīvoju līdz viena gada vecumam, kad mani vecāki pameta manas vecmāmiņas (tēva mātes) māju un uzsāka patstāvīgu dzīvi.

Ko varu teikt? Sibīrieši pēc rakstura ir ātri un temperamentīgi, un es esmu sibīriete. Pēc pamatskolas beigšanas iestājos Bijskas tehnikumā, sapazinot tur ar vienu puisī, ar kuru sākām nopietni draudzēties. Bet tad šis puisis iestājās karaskolā, un kāds bija viņam uz karaskolu aizsūtījis melnu pilnu vēstuli par mani, ka man esot cits puisis. Tikāmies ar manu draugu. Viņš apbēra mani ar pārmetumiem – bija noticējis anonīmajam rakstītājam un neticēja man, savai iecerētajai, kad teicu – tie ir meli. Tas mani ļoti aizvainoja, tāpēc vairs necentos attaisnoties, pagriezies un aizgāju. Apmēram pēc divām nedēļām mani baidināja cits. Spītējot un aizvainojumā baidinājumu pieņēmu, taču šo savu soli nekad neesmu nožēlojis.

Mana vīra Aleksandra tēvs Grigorijs bija Latvijas krievs, pēc armijas devies uz neskartajām zemēm – uz ceļinu, šeit apprecējies, piedzimuši bērni, arī mans vīrs Aleksandrs. Arī Aleksandrs bija karstasinīgs un ātra rakstura. Reiz sastrīdējās ar saviem vecākiem un teica man: „Braucam uz Latviju, kur vecmāmiņa mani gaida un sola nopirkt mašīnu!” Aleksandra vecmāmiņa dzīvoja Madlienas pagasta „Trumuļos”. Man bija 19 gadu, es, daudz nedomājot, piekritu.

Aleksandrs pamata darbu – viņš tolaik strādāja vietējā patērētāju biedrībā par prečzini, bija iestājies augstskolā Barnaulā, un mēs kravājām somas. Aleksandra strīds ar vecākiem izplēnēja, viņi salīga mieru, un Aleksandrs izstāstīja, ka mēs dosimies uz Latviju. Un ko dara raksturā ātrie sibīrieši? Pieņem steidzīgu lēmumu arī pārcelties uz Latviju. Tā visi ieradāmies Latvijā. -

Cik apmēram km tev ar meitu Kristīni nācās mērot no Ķeipenes līdz galamērķim Krievijā? Cik ilgu laiku pavadījāt ceļā?

- Precīzu skaitli nenosaukšu. Tie varētu būt kādi 6000 kilometri. Aizlidojām līdz Maskavai (vienas stundas lidojums), no Maskavas līdz Barnaulai lidojām 4 stundas, tad vēl braucieni līdz Taļmenkas ciemam, kur kopā ar manu vecāko brāli un viņa sievu dzīvo mana mamma. -

Tu ar saviem tuviniekiem nebiji tikusies astoņus gadus. Kā pēc tik ilgiem atšķirtības gadiem tevi sagaidīja dzimtajā ciemā – ar dziesmām, dejām un svinēšanu nakts garumā? Filmās rāda, ka tālus un gaidītus ciemiņus parasti sagaida viss ciems.

-Viss ciems mūs nesagaidīja gan. Mūs sagaidīja radinieki ar divām mašīnām, klāti galdi, izkurināta pirts. Taļmenkā ieradāmies vakara pusē (laika starpība ar Latviju ir četras stundas – kad Latvijā ir pusnakts, Altajā ir pulksten četri no rīta). Izrunājos ar mammu, radiniekiem, nopēros pirtī. Dziesmu, deju un mūzikas nebija – mana dzimta nav no dziedātājiem un dancotājiem. -

Vai savā bērnības un jaunības zemē atkal sajuties kā mājās vai tomēr mazliet jau kā svešiniece?

- Savā dzimtajā pusē drīzāk sajutos kā svešiniece, kas atbrauksi ciemos. Sirdī bērnības un jaunības atmiņas ir noglabātas – tas, kas saistās ar bērību un jaunību, - vietas, cilvēki, lietas, izjūtas - ir tuvs un mīļš, bet manas mājas tomēr tagad ir te, Latvijā. -

Kā tev visvairāk no Sibīrijas pietrūkst, dzīvojot Latvijā? Cilvēku, dabas skaistuma un varenības, lietu, ēdienu, valodas?

- Savā dzimtajā valodā es Latvijā varu runāt brīvi, tradicionālos altajiešu ēdienus varu pagatavot, bet man pietrūkst kalnu, dzimtās upes un īpašā puķu aromāta kalnos. Arī Latvijā puķu netrūkst, bet tāda sajūtama izteikta aromāta Latvijas ziediem nav. Visvairāk es, protams, ilgojos pēc saviem mīļajiem tuviniekiem un pēc mammas. -

Viens ir, ko mums pasniedz TV ziņās par Krieviju un krieviem, otrs – ir tas, ko tu ieraugi un saproti, kad tu aizbrauc uz šo valsti. Kā dzīvo cilvēki lauku ciemos? Ir laimīgi, apmierināti, priecīgi, skumji, satraukti, raižpilni? Tavš skats no malas.

- Laimīgi un apmierināti laukos cilvēki noteikti nav. Ceļi ir ļoti slikti – to praktiski nav. Braucu ar autobusu uz pilsētu, uz Bijsku, domāju – autobusā pasnaudīšu. Kāda tur snausana, ja autobusā pa bedrēm kratīja tā, ka jādomā, lai galvu pret kaut ko nesasit! Pensijas un algas mazas. Vienīgais pozitīvais, kas palicis no padomju laikiem, – pensijā sievietes iet no 55 gadiem, vīrieši no 60.

Nav Putina solītās paradīzes, nav. Bērni laukos dzimst pavisam maz. Viena radiniece zināja stāstīt, ka pagājušajā gadā pa visu Soloņešenskas rajonu piedzimuši tikai 150 jaundzimušie.



Olga ar savu mammu Valentīnu, ar kuru klātrienē nebija satikusies 8 gadus



Kristīne pie mammas bērnības upītes bērza. Ciemos ir labi, bet mājās kopā ar abiem vecākiem un draugiem vēl labāk – tā Kristīne.

Turpinājums no 5.lpp.

Arī cilvēki ir pārmainījušies. Agrāk babuļas ciemā sēdēja uz soliņa, grauza saulespuķu sēklas un draudzīgi tērzēja, tagad katrs dzīvo pats savā pasaulītē, vairs nav tās viesmīlības un atvērtības pret citiem.

Mana meita, atbraukusi ciemos, bija neapmierināta ar to, ka laukos visur nebija pieejams internets un ka internets darbojas, darbojas un vienā momentā pazūd, jo iztērēta avansā iemaksātā summa par internetu. Kamēr nav veikta jauna iemaksa, jāiztiek bez interneta. -

Internetā izlasīju, ka Soloņešenskas rajonā kopā dzīvo 9635 cilvēki un tā teritorijā atrodas 7 ciemati un 24 ciemi. Cik iedzīvotāju apmēram ir katrā ciemā?

- Nezinu, cik iedzīvotāju ir katrā ciemā. Ir ciemi, kur ir tikai centrs ar pāris mājām. Iedzīvotāju tiešām laukos ir palicis maz. -

Vai bijī aizbraukusi arī uz Altaja novada galvaspilsētu Barnaulu un ko tur labu ieraudzīji?

- Barnaulā biju – skaista pilsēta. Un galvenais, ka pilsēta paplašinās, tajā ir daudz jaunceltņu, un tās nav padomju laika sērkokciņkastītes, bet ir interesantas, mūsdienīgas. Barnaulā biju zoodārzā, arī muzejā. -

Viens latvietis, kas iemīlējis Altaja kalnus un bieži uz tiem brauc, par altajiešiem teicis, ka altajieši ir miermīlīgi, kamēr nav sadzērušies. Vai tā ir taisnība?

- Es teikšu tā. Ir altajieši un krievi. Krievi daudz dzer, kaujas un šauj, altajieši nekrtīt tādās pārmērībās. Mans dvīņubrālis, piemēram, alkoholu vispār neņem pat mutē. -

Savi priekšstati par dzīvi Latvijā un latviešiem droši vien ir arī taviem tuviniekiem un draugiem, kas dzīvo Altaja novadā. Vai tu saskāries ar kādiem aplamiem priekšstatiem par Latviju un latviešiem?

- Jā, daudziem ir priekšstats, ka krievus no Latvijas dzen prom, lamā, uzbrūk viņiem. Es atbildu, ka tā nav patiesība, ka tā ir tikai politika, kas liek to visu parādīt tādā gaismā. -

Vai tev ceļojuma laikā nācās saskarties ar vietējo birokrātiju?



Bijušajai sibīrietei Olgai, dzīvojot Latvijā, pietrūkst kalnu un kalnu ziedu īpašā aromāta

- Esmu Latvijas nepilsone, tāpēc man īpašu problēmu nebija. Bija gan viena. Es nebiju iedomājusies, ka man jāpārtulko manas pases dati, jo tie visi ir latviešu valodā. Centos atrast Altajā uz vietas juristu, kas varētu pārtulkot manu pasi no latviešu valodas uz krievu valodu un tulkojumu apliecināt. Man piedāvāja cilvēku, kas zina igauņu valodu. Vietējiem šķita – ja esmu no Baltijas, tad visas šī reģiona – valodas – latviešu, lietuviešu un igauņu – ir gandrīz vai vienādas, ar dažām nelielām niansēm. Labi, ka tomēr kaut kādu risinājumu manai problēmai radinieki atrada. -

Vienam no taviem radiniekiem (vai draugiem) pie automašīnas redzēju Svētā Georga lentīti. Arī Altajā šis Latvijas krievisko runājoši iecienītais simbols ir populārs?

- Tiešām? Es pati neko tādu nepamanīju, tāpēc nevaru atbildēt uz šo jautājumu. -

Ko tu domāji, izkāpjot Rīgas lidostā un sākot mājupceļu uz Ķeipeni?

- Turpināju lidot (pārnēstā nozīmē), jo biju pozitīvu emociju pilna. Jutos kā uzlādēta baterija – prieka, labu domu, saulainu atmiņu, Altaja dabas skaistuma uzlādēta. Gribējās ilgāk pacieņoties dzimtajā pusē, bet neko darīt – atvaļinājums ir beidzies. -



Ja kāds, izlasījis šo rakstu, izdomātu nākamajā vasarā apceļot Altaja novadu, ko tu viņam teiktu un ieteiktu?

- Brauciet uz Altaja novadu, nenožēlosiet! Es pati labprāt paņemtu tūrisma ceļazīmi un brauktu atpūsties pie Teļeckas ezera. Ļaujieties ceļojumiem, ļaujieties izaicinājumiem! Dzīve ātri pāiet, un, atliekot kaut ko uz tālu nākotni, var iecerēto arī nekad neizbaudīt.

Ciemošanās laikā, braucot autobusā no Bijskas pilsētas uz savu ciemu, sastapu kādu interesantu vīru. Viņš autobusā apsēdās man blakus un uzsāka ar mani sarunu. Vīrietim bija ap gadu 70 un līdzī lielas somas. Viņš man pavaicāja, vai ciemā ir kāda viesu māja, kur palikt pa nakti. Ja neesot, tad viņš varot pārgulēt arī uz lauka, jo esot līdzī telts. Un vispār – vecais vīrs esot izdomājis, ka viņš te varētu apmesties arī uz dzīvi. Pavaicāju, no kurienes tad viņš ir. Atbilde bija: - No Krasnodaras. -

Nodomāju: - Kur Krasnodara, kur Altajs! - Man gan nebūtu tādas drosmes salikt mantību somās un doties (kur nu vēl tādā vecumā) pasaulē laimi meklēt. Bet neprātīgiem pieder pasaule, un man simpātizē šādi neprātīgie! -

Jautājumus uzdeva B.Mietule

No 29.jūlija līdz 7.augustam Ķeipenē Mākslinieku Savienības biedru 9. Ķeipenes plenērs

Plenēra ietvaros 2016.gada 6.augustā plkst. 20.00 pie Ķeipenes tautas nama tikšanās ar MĀKSLU, MŪZIKU un DEJU.....

Noskaņu koncertā „Sajūtu nianses” piedalīsies: mākslinieki - **Gunta Brakovska, Maira Veisbārde, Laine Kainaize, Ligita Caune, Ziedonis Bārbals, Vita Merca, Juris Ģermanis, Vita Beikerte.**

Laikmetīgās dejas dejas - **Kate Pumpiņa un Gabija Biriņa.**
Muzicēs – **Cēsu stīgu kvartets.** Dziedās – **Emīls Klaužs** (tenors). Ieeja – par brīvu!

2016.gada 7.augustā no plkst. 11.00 līdz plkst.13.00

pie Ķeipenes tautas nama
Mākslinieku Savienības biedru 9.
Ķeipenes plenēra darbu

IZSTĀDE

Kāpēc bijušās dzelzceļa stacijas teritorijā notika rakšanas darbi?

Kā informēja Ķeipenes komunikācijas centra vadītāja Kristīne Antonova, bijušās Ķeipenes dzelzceļa stacijas teritorijā tiešām notika vērienīgi rakšanas darbi, kuru mērķis jauna vides objekta „Potjomkina aka” izveide un izbūvēšana. Jaunais vides objekts top par godu starptautiskā kinofestivāla „Arsenāls” 30 gadu jubilejai un 20 sadarbības gadiem ar Ķeipeni.

Šī vides objekta idejas autors, īstenošanas virzītājspēks un arī objekta izgatavošanas sponsors ir Ķeipenes labvēlis, kādreizējā starptautiskā kinoforuma „Arsenāls” veidotājs un kinorežisors Augusts Sukuts. Paldies Augustam Sukutam par to, ka laimīgas sagādīšanās rezultātā viņš tieši Ķeipeni un Ķeipenes dzelzceļa staciju izvēlējās par savu ideju īstenošanas vietu! Bez Augusta Sukuta idejām Ķeipene būtu mazāk interesanta tūristiem un bijušā Ķeipenes dzelzceļa stacija, visticamāk, būtu grausts.

Kristīne cer, ka augusta beigās būs iespēja jauno vides objektu apskatīt un novērtēt.

Sobrīd Kristīne aicina apmeklēt izstādi **Ķeipenes komunikācijas centrā no 2016.gada 3.augusta līdz 30.septembrim atvērta izstāde “Kinodienām -30”.** Lūdzu to apmeklēt! Uz tikšanos stacijā!

Konkursa „Ogres novada sakoptākā sēta 2016” 1.kārtas rezultāti Ķeipenes pagastā

Konkursa 1.kārtas ietvaros izveidotā Ķeipenes pagasta vērtēšanas komisija, kuras sastāvā bija Ķeipenes pagasta pārvaldes darbinieki V.Sirsonis, M.Grīnberga, I.Drēviņa un K.Antonovs, Ķeipenes pagastā konkursam pieteiktās daudzdzīvokļu mājas apsekoja un pēc kritērijiem izvērtēja 2016.gada 6.jūlijā.

Vērtēšanas rezultāti Ķeipenes pagastā:

- 1.vieta - Palejas - 26,75 punkti;
- 2.vieta - Akācijas - 21,5 punkti;
- 3.vieta - Vizbuļi - 18,63 punkti.

Konkursa 2.kārtu organizē Ogres novada pašvaldība. Ogres novada pašvaldības komisija līdz 08.08.2016. apmeklēs visus konkursa 2.kārtai izvirzītos īpašumus.

Pamatojoties uz 1. kārtas vērtējuma rezultātiem, konkursa 2.kārtai katrā pagastā tiek izvirzītas ne vairāk kā 3 daudzdzīvokļu mājas katrā grupā. Tā kā Ķeipenes daudzdzīvokļu māju, kurās ir virs 12 dzīvokļiem, grupā ir tikai trīs mājas, tad visas šīs trīs mājas ir izvirzītas uz konkursa 2. kārtu.

Rok arī pie skolas. Kas tie par kurmišiem ?

Rakšanas darbi pie Ķeipenes pamatskolas ne pa jokam satraukuši ķeipeniešu prātus. Vai uz zālāja pretī Ķeipenes pamatskolai cels kādu jaunu ēku? – tā vaicā ķeipenieši.

Nē, mīlie ķeipenieši! Šeit tiek īstenoti 2 Ogres novada pašvaldības projektu konkursā „Veidojam vidi ap mums Ogres novadā” finansiālu atbalstu guvušie projekti – Ķeipenes pensionāru biedrības „Avotkreses” projekts „Represēto piemiņas vietas labiekārtošana” un iedzīvotāju grupas „Mēs savam pagastam” projekts „Reprezentablas vietas izveide Latvijas karogam”. Katra projekta īstenošanai piešķirti 1000,00 euro.

Kā pastāstīja projekta „Represēto piemiņas vietas labiekārtošana” koordinatore **Daina Zēmele**, projekta īstenošanas laikā paredzēts Ķeipenes pamatskolas teritorijā esošo represēto piemiņas akmeni pacelt uz granīta postamenta un izveidot bruģētu celiņu, pa kuru nokļūt līdz piemiņas akmenim. Projekta atbalsta grupā bez pašas Dainas ir Ķeipenes pensionāru biedrības „Avotkreses” biedres Dzidra Graudiņa, Astrīda Zepa, Skaidrīte Sarkalne, Lucija Vītolīņa.

Kaut arī projekta īstenošanas gala datums ir septembra beigās, projekts tiks realizēts ātrāk.

Pēc projekta realizēšanas Ķeipenes pensionāru biedrības „Avotkreses” biedres ir apņēmušās rūpēties par represēto piemiņas vietas sakopšanu un uzturēšanu kārtībā. Arī par jaunizveidoto karoga mastu vietu. Apsveicama iniciatīva!

Kas slēpjas zem nosaukuma *iedzīvotāju grupa „Mēs savam pagastam”*? Kā uzzināju, tad tie ir 5 vīri: Guntis Graudiņš, Raivis Vingris, Aivars Krūmiņš, Oskars Virsnītis un Aldis Paeglītis. Iedzīvotāju grupas izstrādātā



Rakšanas darbi pie bijušās Ķeipenes dzelzceļa stacijas

projekta „Reprezentablas vietas izveide Latvijas karogam” koordinators ir **Guntis Graudiņš**.

G.Graudiņš pastāstīja, ka rakšanas darbi Ķeipenes pamatskolas teritorijā notiek, lai izveidotu jaunu vietu - bruģētu laukumu - karoga mastam un bruģētu celiņu uz karoga mastu, kā arī apstādījumus karoga mastā pakājē. Diemžēl projektam atvēlēto līdzekļu ir par maz, lai nopirktu jaunu karoga mastu, tāpēc tiks atjaunots vecais – notīrīts, nokrāsots. Šie visi darbi ir saskaņoti ar ainavu arhitekti, Ķeipenes pamatskolas direktoru Māri Siliņu un Ķeipenes pagasta pārvaldes vadītāju Vilni Sirsoni.

Karoga mastā atjaunošana un uzstādīšana citā, labiekārtotā vietā ir iedzīvotāju grupas „Mēs savam pagastam” dāvana Latvijai uz tās 100 gadu jubileju un dāvana ķeipeniešiem.

G.Graudiņš cer, ka pārvaldes vadītājs V.Sirsonis līdz rudens tumsas laikam izpildīs savu publisko solījumu un noorganizēs apgaismojuma pie Ķeipenes pamatskolas sakārtošanu. Jau ilgu laiku spuldzes pie skolas nedeg, un cilvēki ir spiesti staigāt pa dziļu tumsu.

Iedzīvotāju grupas nākotnes plānos ir nākamgad izstrādāt un iesniegt vēl vienu projektu par karoga mastu un represēto piemiņas vietas izgaismošanu.

G.Graudiņš aicina arī pārējos ķeipeniešus būt aktīviem, ideju bagātiem un idejas īstenot arī dzīvē. Ja ir idejas, bet nav sapratnes, kā tās uzlikt uz papīra, G.Graudiņš aicina griezties pie viņa – Guntis ir gatavs gan palīdzēt ar padomu un ieteikumiem, gan arī izstrādāt projektu.

Nāksim ar labām, radošām idejām, kopīgi strādāsim pie šo ideju īstenošanas - tikai tā mūsu visu Ķeipene kļūs skaistāka, patīkamāka un interesantāka.



Pie Ķeipenes pamatskolas top reprezentabla vieta Latvijas karogam

Tver vasaru plaukstās
un ziedi-

Šis ir tavs ziedu laiks!
Neļauj ziemeļu vējam
Pēc vasaras zieda salkt,
Neļauj tumšām ēnām
Saules vaigu segt
Tev kā magonei ziedēt,
Tev kā ugunij degt!

(G.Salna)

Sirsnīgi sveicēni dzīves jubilejās visiem
ķeipeniešiem, dzimušiem jūlijā! Jūlijā šūpulis
kārts 67 ķeipeniešiem. Esiet uzticīgi sev un
citiem, jūsu solus lai vada mīlestība un jūsu
pavadoņi dzīvē lai ir prieks, veiksmē un
laime!

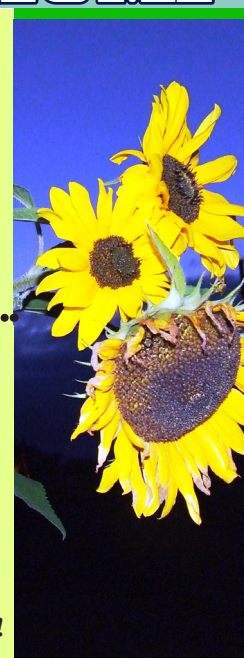
APSVĒIKUMI

*Gadi nāk, un gadi aiziet,
Gadi prom ar vēja spārniem skrien,
Un tie tavā dzīves pavedienā
Mezglus piecdesmit jau sien.*

*Ingu Irbenu 50 gadu jubilejā
mīļi veic Juris no Suntažiem. Lai,
Inga, Tev veselība, izturība un
dzīvesprieks kā līdz šim!*

*Lai tūkstoš krāsās tavas dienas zib,
Lai gadi skaisti tālāk zaro,
Lai viss, kas dīgst, kas aug un zaļo,
Vēl krāšņi plaukst un ziedēt grib.*

*Ingu Irbenu 50.jubilejā
sveic mīļās māsas: Anda ar ģimeni
Lauberē un Brigita Suntažos.
Vēlam Tev, māsiņ, dzīvē visu to
labāko, un paldies, ka Tu mums esi!*



Mūžībā aizgājuši

*Un - vai tu dzīvē raudāsi vai
smiesies -
Tavs mūžs ar mūžību reiz kopā
liesies...*

Š.g. 16.jūlijā 54 gadu vecumā
mūžībā aizgājis

Edgars Liepiņš.

Š.g.27.jūlijā 62 gadu vecumā
mūžībā aizgājusi

Vija Šteinkopfa.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
aizgājēju tuviniekiem!



Sludinājums

Šuvēja Māra Igaune š.g.augustā pasūtījumus nepieņems. Pasūtījumu pieņemšana atsāksies ar septembri.

Ar septembri iespējams piedalīties Māras vadītajās radošajās maksas nodarbībās, apgūstot rotu veidošanas mākslu, izšūšanu krustdūrienā, šūšanas pamatus. Nodarbības notiks, ja pieteiksies vismaz 3 interesenti. Zvaniet un piesakieties!
Tālr.26477525.

Ķeipenes pagasta pārvaldes vadītājs
V.Sirsonis atvaļinājumā no š.g.22.
augusta līdz 28.augustam.

Līdzjūtības

*Klusums,
tevis vairs nav,
tikai atmiņas,
kas aizkustina dvēseli,
vārdi, kas nepateikti, – skan.
(A. Gļauda.)*

Izsakām patiesu līdzjūtību **Maijai Kalniņai**, pavadot māsu Edīti dzimtenes smiltājā.

Ķeipenes pensionāru biedrība
„Avotkreses”

*Tajās lapās, ko mūžības vēji nu
šķirsta,
Patiek cilvēka mūžs....*

Izsakām līdzjūtību **piederīgajiem**,
Edgaru Liepiņu mūžībā izvadot.

“Akāciju” mājas iedzīvotāji

*Trīs sauļas vasaras, dzimtenes
vasaras
Dodiet man līdzī, kad šīsaule riet.
Nevajag nopūtu, nevajag asaru!
Klusu! Lai kamene ķimenēs dzied!
(Ā. Elksne)*

Atvadoties no māsas, izsakām
patiesu līdzjūtību **Maijai Kalniņai**.

“Vizbuļu” mājas dzīvotāji

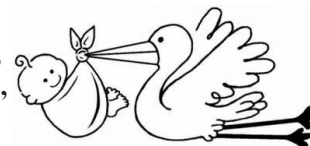
*Dzīve nestāsies,
Dzīve tālāk ies,
Visas skaņas viņā smelgs un dūks,
Māsas vien tik trūks...*

Visdziļākā līdzjūtība **Maijai Kalniņai**, no māsas uz mūžu šķiroties.

Bijušie darbabiedri no **Ķeipenes pagasta pārvaldes**

**STĀRKA
ZIŅAS**

Uzgavilē svētēlis,
Kuram melnbalts mētēlis,
Lielā somā bērnu nes,
Saka: – Laimīgs esmu es! –
Ilgi bijis bezdarbnieks,
Nu par darbu milzīgs prieks.



Uzgavilē ne tikai svētēlis. Arī mēs, ķeipenieši, **priecājamies par mazo Bruno**, kas 28.jūnijā uzradies savai māmiņai un tētim. Sveicam mazā Bruno vecākus un vēlam mazajam Bruno veselīgu, mīlestības un maiguma pilnu pirmo dzīves gadiņu!